21/10/2019

Οι δύο ομιλίες του Καθηγουμένου Αλεξίου προς τιμήν του Πατριάρχου

/ Ιερές Μονές

Επισυνάπτονται οι δύο ιστορικές πλέον ομιλίες του Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Ξενοφωντος Αγίου Όρους, Γέροντος Αλεξίου, τόσο επί τη Υποδοχή του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου (ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΔΙΑΚΟΣΙΩΝ ΕΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥ Σάββατον 6/19 Ὀκτωβρίου 2019) όσο και ο Λόγος εις την Θείαν Λειτουργίαν της Κυριακής 7/20 Οκτωβρίου 2019.

ΕΠΙ ΤΗ ΥΠΟΔΟΧΗ

ΤΗΣ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΔΙΑΚΟΣΙΩΝ ΕΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥ

Σάββατον 6/19 Ὀκτωβρίου 2019

Παναγιώτατεκαὶ Θειότατε Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα κύριε κύριεΒαρθολομαῖε, Ἐπίσκοπετοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους τοῦ Ἄθωνος καὶ ἡμῖνπανσέβαστεΠάτερκαὶ Δέσποτα.

«Ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως ἤχου ἑορτάζοντος» [1] ὑποδεχόμεθα ἐν τῷ ἱερῷ καὶ πανηγυρίζοντι νέῳ Καθο-λικῷ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Γεωργίου, τὴν Ὑμετέραν σεπτὴν Κο-ρυφὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸν Προκαθήμενον τῆς πρωτοθρόνου Ἐκκλη-σίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τῆς θεολέκτου συνοδείας Ὑμῶν.

Ἀποτελεῖ ὑψίστηεὐλογίακαὶ τιμή, ἅμαδὲ καὶ πρόξενοςβαθείαςσυγκινήσεωςκαὶ ψυχι-κῆςθυμηδίαςἡ ἔλευσιστοῦ πολυφιλήτου Πατριάρχου ἡμῶνεἰςτὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἄθωνα, ἡ λαμπρὰ παρουσία τοῦ σεβασμίουπατρὸςεἰςτὴν ΜάνδραντῶνταπεινῶντέκνωνΤου. Φθάνετε ὡς φιλόστοργος Πατὴρ εἰς τὰ φιλοπάτορα τέκνα Ὑμῶν, ὅπως ἐκπληρώσητε ἱερὸν πόθον τῆς Ἀδελ-φότητος ἡμῶν, ἵνα προεξάρχητετῆςἱστορικῆς ἐπετείου τῆς συμπληρώσεως 200 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς.

Διὰ τοῦτο, δι᾽ ἅπαντας ἡμᾶς ἡ παροῦσα ἡμέρατυγχάνεικλητὴ καὶ ἁγία, λαμπρὰ καὶ πάντιμοςκαὶ αἰδέσιμος. Ἡ εὐγνωμοσύνη πάντων ἐγκάρδιος καὶ αἱ εὐχαριστίαι θερμόταται διὰ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑψίστην τιμὴν τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς παρα-στάσεως.Οὐκ ἔχομενπλουτισμὸνχαρᾶς ἀπολυμένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ τὴν ἔκχυσιντῆς ἀτιμήτουὙμετέρας πατρῴαςφιλοτεκνίαςκαὶ στοργῆς ἀπολαμβάνομεν, καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ταπεινῆς ἡμῶν ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης καταθέτομεν.

Διό, αἶνονκαὶ ὕμνον πρὸς τὸν Πανάγαθον καὶ Παντεπίσκοπον Θεόν, καὶ πρὸςτὴν ὑπερτέρανπάσηςκτίσεωςΚυρίανΘεοτόκον τὴν Ὁδηγήτριαν ἀνα-πέμπομενδιὰ τὴν ἄπειρονΑὐτῶνφιλανθρωπίανκαὶ πρόνοιαν, καθότικαθορῶμεντὴνπροσκυνη-τὴνΠαναγιότητα Ὑμῶν, ἐπὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου τῆς ἱερᾶς Μετανοίας ἡμῶν, ὑγιαίνοντακαὶ ἐνδυνάμειΠνεύματος.

Ἀναπέ-μπομεν δέησιν εὐχαριστίας, ὅτι ἠξίωσεν ἡ-μᾶς ὅπως ὑποδεχθῶμεν καὶ αὖθις τὴν Ὑμετέραν σεπτὴν Κορυφήν, τὸ ἐγκαλλώπισματῆςθεοφρου-ρήτουΜεγάληςτοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰςτὸνπολιὸν Ἄθω-να, στοιχούμενος ὑπὸ σεβασμίων Ἱεραρχῶνκαὶ ἑτέρων ἀξιοτίμωνσυνοδοι-πόρων Ὑμῶν, ἵνατὴνποθουμένηνπαραμυθίανπαράσχητεκαὶ τὰςπατρικὰςκαὶ Πατριαρχικὰςεὐχὰςἐπιδαψιλεύσητε εἰς ἡμᾶς, τοὺςταπεινοὺςπολιστὰςτοῦ

ΠεριβολίουΑὐτῆς.

Ἀγαθὴ συγκυρία τυγχάνει, τὰς ἡμέρας ταύτας, ὁ ἑορτασμὸς τοῦ χρυσοῦ Ἰωβηλαίου ἱερωσύνης τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Κορυφῆς, ὡς καὶ τῆς θεοπροβλήτου καὶ ἐπαξίας ἐκλογῆς Ὑμῶν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον (πρὸ εἰκοσιοκταετίας), ἵνα ποιμαίνητε τῆς οἰκουμένης τὰ ὀρθόδοξα λογικὰ πρόβατα. Διὸ καὶ θεωροῦμεν ἡμᾶς παρὰ Θεοῦ εὐηργετημένους, ἔχοντες Ὑμᾶς ἐν μέσῳ ἡμῶν εὐλογοῦντα καὶ ἁγιάζοντα.

Εὐσεβῶς καὶ μετριοφρόνως, τὴν ὥραν ταύτην, ἐπιθυμοῦμεν ὅπως καταθέσωμεν, Παναγιώτατε, τὸν βαθύτατον θαυμασμὸν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ τετιμημένον παρὰ Θεοῦ σεπτὸν πρόσωπον Ὑμῶν, διὰ τὴν ἐπιτελουμένην κλεινὴν Πατριαρχικὴν Ὑμῶν διακονίαν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ οἰκουμένῃ.

Παρακολουθοῦμεν εὐλαβῶς τὸν διὰ βίου καὶ ἐν αὐτοθυσίᾳ πολλῇ Πατριαρχικὸν καὶ ποιμαντικόν Σας δόλιχον, καὶ θαυμάζομεν τὴν ζέσιν τῆς πίστεως Ὑμῶν, τὸ ἀκαταπόνητον τοῦ φρονήματος, τὴν χαροποιὸν ἐλπίδα, τὴν προσκαρτερίαν ἐν τῇ προσευχῇ. «Τίς διηγήσεται», δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν ὡς ψάλλομεν εἰς τὸν ἔνδοξον Ἀπόστολον Παῦλον, «τὰς θλίψεις, τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς κακοπαθείας…» τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁπανταχοῦ πιστῶν.Διόπερ, δοξάζομεν καὶ μεγαλύνομεν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅστις ἐχαρίσατο τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοιοῦτον Πατέρα καὶ Ποιμένα, φιλάγαθον, στοργικόν, πολύμοχθον, ὅστις «τοῖς πᾶσι γέγονε τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ»[2].

Εὐλαβῶς ἀναμιμνησκόμεθα, Παναγιώτατε, τὰς εὐφροσύνους ἡμέρας τῶν ἱστορικῶν ἑορτασμῶν τῆς χιλιετηρίδος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, τελούσης ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ὑμετέρας πεπνυμένης Παναγιότητος. Ἡ λαμπρὰ παρουσία Ὑμῶν κατὰ τὴν εὐδόκιμον ἐκείνην ἐπέτειον ἐνετυπώθη ἀνεξίτηλα εἰς τὰς μνήμας ἡμῶν καὶ ἐνεγράφη βαθυχαράκτως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μετανοίας καὶ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους.

Ἀλλὰ καὶ σήμερον, ἡ ἱερά, ἱστορικὴ ἐπέτειος τῶν 200 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Καθολικοῦ εἶναι μία λαμπρὰ ἀφορμὴ ἵνα μυσταγωγηθῶμεν χάριτι Θεοῦ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Ναοῦ, «εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ», ὡς ὁ μεγάλος Πατὴρ τῆς λειτουργικῆς Ἅγιος Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης διακελεύει προτρέπων εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐγκαινίων ἑκάστου Ναοῦ· «καὶ εἰς ἀνακαινισμὸν χάριτος εἰς τὸν θεῖον Ναόν, καὶ εἰς μετάδοσιν μεγαλυτέραν καὶ συντήρησιν πρὸς ἡμᾶς τοῦ ἁγιασμοῦ».Καθότι «… ὁ Ναός, ἂν καὶ συντεθειμένος ἀπὸ ἄψυχον ὕλην, εἶναι ὅμως οἶκος τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἁγιάζεται διὰ τῆς θείας Χάριτος καὶ μὲ τὰς ἱερατικὰς εὐχάς, καὶ εἶναι ἀφιερωμένος ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὸν Θεόν, καὶ πλουτεῖ νὰ ἔχῃ ἔνοικον

αὐτὸν τὸν Θεόν καὶ τὴν δόξαν Του ἐν αὐτῷ, τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν».

Ὅμως ἐν ταὐτῷ, τὸ Καθολικὸν εἶναι καὶ ὁ δικός μας οἶκος. Ὡςἀναφέρεικαὶ ὁ μακαριστὸς Γέροντας Αἰμιλιανός, εἰς τὰς κατηχήσεις του: «Δικό μας σπίτι εἶναι ὁ ναός. Καὶ αὐτὴ ἡ Σύναξις εἶναι ἡ πραγματικὴ οἰκογένειά μας... Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο προνόμιο ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη ἕνας Χριστιανός. Ζῶμεν ἐδῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Ζῶμεν τὴν σωτηρίαν μας, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ»[3].

Ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ ἐδώσαμεντὰς Μοναχικὰς ὑποσχέσεις ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐλάβομεν τὴν Μοναχικὴν καθιέρωσιν· ἐνταῦθα ἐδέχθημεν τὴν προσωπικὴν Πεντηκοστὴν καὶ τὴν ἁγίαν Ἱερωσύνην· ἐδῶ, «καταπέμπεται» καθ᾽ ἑκάστην τὸ Ἅγιον Πνεῦμα «ἐφ᾽ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα Δῶρα» τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἡ θεία Λειτουργία, τὸ μέγα τοῦτο δεῖπνον, ἐν τῷ θείῳ Ναῷ ἐπιτελεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, χάριν ἡμῶν. Τέλος, ἐν τῷ Ναῷ θὰ προπέμψωμεν τὸν κατὰ καιρὸν ἐκλιπότα ἀδελφόν, καὶ θὰ ἐμπιστευθῶμεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον.

Χάριτικαὶ οἰκονομίᾳ Θεοῦ, Παναγιώτατε, εὐτυχοῦμεννὰ βιῶμεν τὰ μυστήρια τοῦ μεγάλου Θεοῦ,ἐν τῷ μυστικῷ τούτῳ Ἀμπελῶνι, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο Καθίδρυμα, ὑπὸ τῆς ἀειμακαρίστου καὶ παναμώμου Κυρίας Θεοτόκου τὴν μητρικὴν στοργήν, καὶ τοῦ πολυάθλου τροπαιοφόρου Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Γεωργίου τὴν πανίσχυρον προστασίαν, ὡςσκοπὸνἔχοντες: τὴνδιὰ βίουμετάνοιανκαὶ ἐκζήτησιντοῦ θείου ἐλέους, τὴν ἀκριβῆ τήρησιντῶν ἐντολῶντοῦ Κυρίου, τὴν ἀπόκτησιντῶνθεοειδῶν ἀρετῶν, καὶ τὴν ἀένναονπροσευχὴν ὑπὲρ ἑαυτῶνκαὶ παντὸςτοῦ κόσμου.

Τὸ ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον ὡς προπύργιον καὶ θεματοφύλαξ τῆς Ὀρθοδόξου Ἁγιορειτικῆς παραδόσεως καὶ ζωῆς, ὑπὸ τὴν ἄμαχον καὶ ἁγίαν Αὐτῶν σκέπην καὶ εὐλογίαν πορεύεται ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη, ὡς καὶ ἅπας ὁ ἱερὸς Ἄθως, καὶ προάγεται, ἐπευλογούμενον καὶ ἀσφαλῶς ὁδηγούμενον ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Κορυφῆς, εἰς τὴν ποθουμένην βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Δεηθῆτε, Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς, εὐχαῖς καὶ ἱκεσίαις τοῦ πολυάθλου τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ξενοφῶντος, χαρίζηται τῇ ἡμετέρᾳ ταπεινῇ Ἀδελφότητι τὸν θεῖον φωτισμὸν εἰς τὸ ποιεῖν «τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον», καὶ ὅπως, ἐν πάσῃ ὁμοφροσύνῃ, συνέσει καὶ ἀγάπῃ, ἀνύωμεν τὸν Μοναχικὸν δόλιχον, καὶ ἀξιωθῶμεν ἀπολαῦσαι ἃ ἡτοίμασε Κύριος τοῖς ἀγαπῶσι τὴν ἐπιφάνειαν Αὐτοῦ.

Ταπεινῶς, υἱϊκῶς καὶ ὁλοκαρδίως εὐχόμεθα, ὅπως ὁ «βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν» καὶ ποιητὴς τῶν ἁπάντων Δεσπότης Χριστὸς παρέχῃ τῇ Ὑμετέρᾳ σεπτῇ Κορυφῇ δύναμιν ἀκαταίσχυντον, ἐλπίδα βεβαίαν καὶ πλησμονὴν σοφίας ἵνα καθοδηγῆτε ἡμᾶς τὰ ταπεινὰ Ὑμῶν τέκνα καὶ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν εἰς τὴν ἀνέσπερον χαρὰν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ!Εἰσέτι δὲ, χορηγῇ Ὑμῖν δαψιλῶς ὑγιείαν ἀδιάπτωτον καὶ Πατριαρχίαν εὐκλεῆ εἰς ἔτη πολλὰ καὶ εὐάρεστα τῷ Κυρίῳ!

Ὡς εὖ παρέστητε!

[1]*Ψαλμ. μα΄ 5.*

[2]Α΄ Κορ. θ΄ 22.

[3]*Θ.Λατρεία, σ.203*

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΔΙΑΚΟΣΙΩΝ ΕΤΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥ

Κυριακή 7/20 Ὀκτωβρίου 2019

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Πρωτεπιστάτα καὶ σεβαστὴ Ἱερὰ Κοινότης,

Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ ἐκπρόσωποι τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους,

Ἐξοχώτατοι κύριοι Ὑπουργοί,

Ἐξοχώτατε κύριε Διοικητά,

Ἐκλεκτὴ ὁμήγυρις, ὅσοι ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου καὶ ὅσοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα ἐχόντων τῆς πολιτείας,

Ἱερὸς χορὸς τῶν σεβασμίων πατέρων καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

«*Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα· δεῦτε κα---τα-στέψωμεν ᾄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν*», προέτρεψεν ἡμᾶς ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος, σήμερον, τὴν λαμπροφόρον ταύτην ἡμέραν τῆς πανδήμου Συνάξεως τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας καὶ τῆς ἐπετείου 200 ἐτῶν τοῦ νέου Καθολικοῦ ἡμῶν τὴν ἱστορικὴν ἑορτήν.

Καὶ ἡμεῖς ἅπαντες, ἐσπεύσαμεν προθύμως, ἔχοντες ἐν μέσῳ ἡμῶν ὡς προεξάρχοντα, εὐλογοῦντα καὶ ἁγιάζοντα ἡμᾶς, Ὑμᾶς Παναγιώτατε, τὸν πανσέβαστον ἡμῶν Αὐθέντην καὶ Δεσπότην, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ Ἐπίσκοπον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, πλαισιούμενον ὑπὸ τῶν πανιέρων συλλειτουργούντων ἁγίων Ἱεραρχῶν,(μετὰ τοῦ πανοσιολογιωτάτου Πρωτεπιστάτου καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος,) τῶν τιμιωτάτων ἁγίων ἀδελφῶν Καθηγουμένων τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους, τῶν ἐκλεκτῶν ἀρχόντων τῆς πολιτείας, τοῦ περιεστῶτος κλήρου καὶ πιστοῦ λαοῦ. Συνήλθομεν ἵνα γηθοσύνως, «ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» δοξολογήσωμεν τοῦ μεγάλου Θεοῦ τὸ πανάγιον ὄνομα, διὰ τὰς ἀπείρους πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν εὐεργεσίας καὶ ἀτίμητον πρόνοιαν, καὶ ἐν ᾠδαῖς ἐγ-κω-μί-ων μεγαλύνωμεν «*τὴν ὑπέρλαμπρον Κόρην, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα καὶ τῶν Χρι-στι-α-νῶν τὸ μέγα καύχημα, τὴν ἔφορον τοῦ Ὄρους… καὶ μεσῖτιν ἀκοίμητον*»[1], τὴν Κυρίαν ἡμῶν τὴν Ὁδηγήτριαν.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς ἱερᾶς Μυσταγωγίας, ἐξαιρέτως ἀνυμνήσαμεν τὴν

παμμακάριστον Θεομήτορα: «*Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον* ». Εἶναι ἡ Παντάνασσα, ἡ πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, ἥτις ἔτεκεν τὸν σαρκωθέντα Θεὸν Λόγον. Εἶναι ἡ πάντοτε δεομένη ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς σεβασμίας ἡμῶν Μονῆς κραταιὰ προστασία.Ἡ παραμυθία εἰς τὰς θλίψεις ἡμῶν καὶ ἡ ὁδηγὸς εἰς ὁδοὺς εὐθείας, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον.

Εἰς τὴν ἱερὰν νῆσον Πάτμον, ἀπὸ τὸ ἱερὸν σπήλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως, ὁ ἐπιστήθιος τοῦ Χριστοῦ Μαθητὴς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος βλέπων προφητικῶς καταγράφει: «*Σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέ-φανος ἀστέρων δώδεκα*» ἥτις «*ἔτεκεν υἱὸν ἄρρενα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ*»[2]. Εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἐνδόξου καὶ ὁλοφώτου γυναικός, τῆς περιβεβλημένης τὸν Ἥλιον, οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ἀναγνωρίζουν τὴν πάναγνον καὶ ὁλόφωτον Μητέρα τοῦ Δημιουργοῦ, «τὸ δοχεῖον τοῦ ἀχωρήτου φωτός».Ἑρμηνεύοντες δὲ ἀναγωγικῶς τὸ προφητικὸν κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως, θεωροῦν τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἥτις βαστάζει ἐν κόλποις καὶ ἔχει περιβληθεῖ ὡς ἔνδυμα τὸν τῆς δικαιοσύνης Ἥλιον, καὶ ὠδίνει τοὺς ἀπολυτρουμένους, «ἄχρις οὗ μορφωθῇ ἐν αὐτοῖς ὁ Χριστός».

Οὕτως, ἕκαστος ἱερὸς Ναὸς θεωρεῖται ὁ χῶρος τῆς προσευχῆς τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οἶκος τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ οὗτος ὁ ἱερὸς Ναός, τὸ νέον Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, τοῦ ὁποίου τὴν λαμπρὰν ἐπέτειον 200 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως ἑορτάζομεν σήμερον. Εἶναι ὁ χῶρος τῶν λειτουργικῶν Συνάξεων τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος καὶ τῶν προσκυνητῶν, ὅπου ἀπεργάζεται τὸ μυστήριον τῆς ἑνότητος πάντων ἡμῶν καὶ τῆς μυσταγωγίας εἰς τὴν παρουσίαν καὶ κοι-νωνίαν τοῦ Θεοῦ. Τόπος ἁγιάσματος καὶ θείας μεταμορφώσεως τῶν ἐν πίστει μετεχόντων εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ λατρείαν. Τόπος καθιερώσεως τῶν Μοναχῶν, κατὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τὸ Μοναχικὸν πολίτευμα. Ἅπαντα τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς Ἐκκλησίας μυστήρια ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ συντελοῦνται.

Ἡ εἴσοδος καὶ παραμονή μας εἰς τὸν Ναόν, εἶναι μία βαθμιαία μύησις, μία ἀνάβασις, ἔχοντες στραμμένον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὸν Παντοκράτορα, ὅστις ἐπιβλέπει ἐξ οὐρανοῦ, καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, ἔνθα «*ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῶν προκειμένων φρικτῶν ἐπανα-παύε--ται Μυστηρίων*»[3].

Ἀξιοχρέως καὶ πάνυ εὐγνωμόνως μνημονεύομεν, τὴν ἱερὰν ταύτην ὥραν, τοὺς μακαρίους κτίτορας τοῦ ἱεροῦ Καθολικοῦ: Παΐσιον τὸν κοινοβιάρχην τὸν ἐκ Λέσβου, τὸν ἀποκαταστήσαντα τὸ Κοινόβιον ἐν ἔτει 1784 καὶ πρωτεργάτην τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Καθολικοῦ, καὶ Φιλόθεον Μητροπολίτην Σαμακοβίου τὸν συμβαλόντα ἱκανῶς εἰς τὴν ἀνέγερσιν, Παΐσιον Βυζάντιον καὶ Νικηφόρον Κουλίντσην, τοὺς καθηγουμένους.Τὸ ἀξιοθαύμαστον τοῦτο μνημεῖον τέχνης καὶ

τοῦ Ἁγιορειτικοῦ πολιτισμοῦκόσμημα τυγχάνει,ἀπαύγασμα θεϊκοῦ πόθου, ταπεινῆς καὶ θερμῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, καὶ ὑπερβαλόντων κόπων καὶ θυσιῶν. Τὸ σεμνὸν φρόνημα, ἡ χρηστότης τοῦ βίου τῶν μακαρίων Καθηγουμένων καὶ τῶν εὐλαβῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὁ ἀκοίμητος πόθος των νὰ πήξουν ἱερὸν θυσιαστήριον πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν μελλόντων οἰκιστῶν τῆς περιπύστου ταύτης Μάνδρας τοῦ θείου Γεωργίου, προσείλκυσαν πλουσίαν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Μοναχικὸν δόλιχόν των. Διὰ τοῦτο, ὡς ἠλεημένοι παρὰ Θεοῦ, ἀνήγειραν καὶ παρέδωκαν ἡμῖν τὸλαμπρὸν τοῦτο κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς πνευματικὴν καὶ ἱερὰν κληρονομίαν. Ἀληθῶς, «τοῦτον τὸν Οἶκον ὁ Πατὴρ ὠκοδόμη-σε· τοῦτον τὸν Οἶκον ὁ Υἱὸς ἐστε-ρέω-σε· τοῦτον τὸν Οἶκον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀνεκαί-νισε»[4]!

Δοξολογίαν προσφέρομεν καὶ εὐχαριστίαν, τῷ Παναγάθῳ καὶ Παντοδυνάμῳ Θεῷ διὰ τὴν ἄφατον Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν καὶ πρόνοιαν. «Ἐν ὕμνοις εὐχαρίστοις» δοξολογοῦμεν τὴν Ὑπεράμωμον Μη-τέ-ρα τοῦ Θεοῦ τὴν Ὁδηγήτριαν καὶ τὸν πρωτοστάτην τῆς ἱερᾶς Μάνδρας Αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρα Ἅγιον Γεώργιον τὸν τροπαιοφόρον, διὰ τὴν «ἄμαχον συμμαχίαν» καὶ τὰς εὐεργεσίας «ἃς ὑπερεκένωσαν» εἰς ἡμᾶς.

Μετὰ κατανενυγμένης καρδίας, ἀπευθυνόμεθα εὐλαβῶς καὶ πάλιν, Ὑμῖν, Παναγιώτατε, τῷ πολυ-στόρ-γῳ Πατρὶ καὶ Θεο-φρουρήτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ ἡμῶν, ἐκφράζοντες εὐχαριστίας θερμοτάτας δι᾽ ὅσα ἡ πατρι-κὴ Ὑμῶν ἀγάπη ἡ ἱεροπρεπὴς παρουσία Ὑμῶν ἐπεδαψίλευσεν ἡμῖν, κατὰ τὴν παν-ευκλεῆ ταύτην ἱερὰν εὐχαριστιακὴν Σύνα-ξιν.

Μετὰ δέους καὶ πολλῆς χαρᾶς θεωροῦμεν τὸ ἀνύστακτον ἐνδιαφέρον καὶ τὴν πατρικὴν στοργὴν τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου καὶ Ὑμῶν προσωπικῶς διὰ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν καὶ δὴ διὰτὴν Ἁγιώνυμον Πολιτείαν ἡμῶν, διὰ τὴν ἀκλινῆ συνέχισιν τῶν πατροπαραδότων θεσμίων καὶ τῆς ὁσιακῆς πορείας ἡμῶν. Ὡσαύτως θαυμάζομεν ἁπάσας τὰς πρωτοβουλίας καὶ ἐνεργείας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὰςἀποστολικὰς περιοδείας Ὑμῶν ἀνὰ τὸν κόσμον, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀγάπης καὶ τὴν εὐστάθειαν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν εἰρήνευσιν τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τὴν διάσωσιν τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς φύσεως.

Ὑπὲρ τούτων ἁπάντων, καυχώ-μεθα ἐν Ὑμῖν, κηρύττομεν τὴν δόξαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὁμολογοῦμεν τὴν βαθυτάτην πρὸς Ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας. Αἰσθανόμεθα αὐθόρμητον τὸ χρέος τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀμεταθέτου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον Ὑμῶν, Παναγιώ-τατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, καὶ πάντας τοὺς συνδιακονοῦντας μεθ᾽ Ὑμῶν εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, καὶ εὐχόμεθα υἱϊκῶς καὶ ἐνθέρμως πρὸς τὸν Δωρεοδότην Χριστὸν ἵνα τηρῇ Ὑμᾶς ἀλώβητον πάσης ἐπιβουλῆς, ὑγιαίνοντα καὶ καρποφοροῦντα τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς δόξαν Θεοῦ, ἁγιασμὸν δὲ καὶ σωτηρίαν πάντων.

Εὐλαβῶςπαρακαλοῦμεν ὅπως πληθύνητε τὰς εὐλογίας πρὸς τὸν ἁγιοτόκον Ἄθωνα καὶ τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μάνδραν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ εὐχηθῆτε ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως καὶ τῆς ἐν Θεῷ τελειώσεως τῶν ταπεινῶν οἰκητόρων Αὐτῆς, καὶ πάντων τῶν ἐρασμίων τέκνων Ὑμῶν τῆς Ἁγιοπολιτείας ταύτης.

Φιλαδέλφως καὶ εὐσεβάστως εὐχαριστοῦμεν τοὺς συνοδίτας Ὑμῶν ἁγίους Ἀρχιερεῖς, ἅπαντας τοὺς ἁγίους Καθηγουμένους (καὶ τὴν σεβαστὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους), τοὺς ἐντιμο-τά-τους πολιτικοὺς, δικαστικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἄρχοντας, καὶ Πανεπιστημιακοὺς διδασκάλους τῆς πατρίδος ἡμῶν, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐκλεκτοὺς εὐεργέτας, φίλους, καὶ προσκυνητὰς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς. Καὶ ὁλοκαρδίως εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίζηται εἰς ἅπαντας ὑγίειαν τὴν κατ᾽ ἄμφω καὶ πλουσίας τὰς θεϊκὰς ἀντιδόσεις καὶ εὐεργεσίας εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν, χαρίζων «τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Του» καὶ ἐγκαινίζων «Πνεῦμα εὐθές» ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν. Ἀμήν.

Παναγιώτατε,

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς χαροποιοῦ Ὑμῶν ἐπισκέψεως εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν μας, προσφέρομεν αὐτὸ τὸ ἱερὸν εἰκόνισμα, καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ καταθέσω μερικοὺς στοχασμούς μας.

Τὰ χρώματα συγκαλοῦν Σύναξιν Ἁγίων. Σύναξιν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίων καὶ τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω Ὁσίων Πατέρων, ἐστεμμένη ἀπὸ τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας ἐν βασιλεῦσιν Ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Ἁγιωτάτη μήτηρ αὐτοῦ Ἑλένη ἐχάρησαν στὸν Χριστεπώνυμον λαόν. Ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν, ἡ Κυρία Θεοτόκος. Κύκλῳ τῆς τραπέζης Αὐτῆς, ὡς στελέχη βλέπουσα τὰ ἔκγονά Της…

Εἰςτὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, ἡ ἱστορία κατέδειξε μὲ τὸν πλέον παραστατικὸν τρόπον τὴν μοναδικότητα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἄθωνος.

Ἡ Πόλις καὶ τὸ Ὄρος.

Δὲν ὑπάρχει δευτέρα Πόλις, ὅσο καὶ ἂν γιὰ κάποιους εἶναι ὀδυνηρὰ δύσπεπτο αὐτό· δὲν ὑπάρχει δεύτερο Ὄρος. Καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐδῶ, ἡ Θεοτόκος βασίλισσα μοναδική. «Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε…» ψάλλει ὅλη ἡ οἰκουμένη.

Ἡ Πόλις τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ Ὄρος τῆς Θεοτόκου, τὸ Περιβόλι Της.

Πόσοι Ἅγιοι κοινοὶ καὶ γιὰ τοὺς δύο τόπους! Ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τοῦ Ὄρους, ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ Ὅσιος Ξενοφῶν, ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ ξηροποταμινός, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Νήφων, καί λοιποί. Ἐπιλείψει μου ὁ χρόνος διαμαρτυρόμενος τὴν συνάφειαν τῶν δύο σημαδιακῶν τόπων.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι συνάζονται καὶ ἑνώνονται κάτω ἀπὸ τὴν Σκέπη τῆς Θεοτόκου, καὶ δέονται σ᾽ Αὐτὴν μετὰ πόθου διὰ τὴν Πόλι καὶ τὸ Ὄρος. Δέονται διὰ τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ ποιμένα ὅλων μας, δέονται διὰ ὅλους αὐτοὺς ποὺ μακρόθυμα καὶ ὑπομονητικὰ στηρίζουν τὸν Οἰκουμενικὸν αὐτὸν καὶ μαρτυρικὸν θρόνον, διὰ νὰ μένῃ ὁ λύχνος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀναμμένος, νὰ κηρύττῃ «Χριστόν, καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον» καὶ νὰ καλῇ πάντας εἰς ἑνότητα.

Δέονται καὶ διὰ τὸ Ὄρος, νὰ παραμένει κῆπος εὐώδης καὶ εὐφρόσυνος διὰ ὅσους καταφεύγουν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ εὕρουν ἀνάπαυσιν καὶ λυτρωμόν.

Εἶναι ἆρα γε τυχαῖο ποὺ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἔχει τὴν πνευματικήν Του ἀναφορὰν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον;

«Σώζοις», λοιπόν, «ἀεί, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου». Σώζοις τὴν Πόλιν Σου καὶ τὸ Ὄρος Σου, διότι πραγματικὰ εἶναι ἡ κληρονομία Σου.

Ἔχετε τοῦτο τὸ ἱερὸν εἰκόνισμα ὡς φυλακτήριον, μνήμην τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας καὶ ἔκφρασιν τῆς πολλῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀπείρου σεβασμοῦ ἡμῶν.

[1] Ἰδιόμελον λιτῆς Ἀκολουθίας Παναγίας Ὁδηγητρίας.

[2]Ἀποκάλυψις ιβ΄ 1, 5.

[3]Εὐχὴ Προηγιασμένης Θ.Λειτουργίας.

[4]αἶνοι Ἐγκαινίων.

ΦΩΤΟ: ΡΑΦΑΗΛ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ – ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”